

การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์
โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2¹

DEVELOPMENT OF ENGLISH PRONUNCIATION READING SKILL AND
VOCABULARY ACHIEVEMENT BY USING PHONICS TEACHING METHODS
COMBINED WITH MNEMONIC TECHNIQUES OF 2ND GRADE STUDENTS

¹เกียรติศักดิ์ กรุณา Keardtisak Karuna ²สมบัติ คชสิทธิ์ Sombat Kotchakit

³พิทักษ์ นิลนพคุณ Phithack Nilnopkoon

^{1,2,3}มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์

Valaya Alongkorn Rajabhat University under Royal Patronage, Thailand

Corresponding Author E-mail: keardtisak.ka@vru.ac.th

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำ 2) เปรียบเทียบทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำกับเกณฑ์ร้อยละ 70 3) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำ เป็นการวิจัยการทดลองเบื้องต้น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดคลองห้า จำนวน 18 คน โดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำ ซึ่งมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด 2) แบบประเมินทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .83 และ 3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .83 สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าทีสำหรับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน และการทดสอบค่าเฉลี่ยกลุ่มตัวอย่างเดียว ผลการวิจัยพบว่า 1) ทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำสูงกว่าก่อนใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 3) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำสูงกว่าก่อนใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
คำสำคัญ: วิธีการสอนแบบโฟนิกส์, เทคนิคช่วยจำ, ทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ, ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์

¹Received: June 12, 2024, Revised: August 22, 2024, Accepted: August 24, 2024.

Abstract

This research article aimed to 1) compare the English pronunciation reading skill of 2nd grade students before and after using the phonics teaching method combined with mnemonic techniques, 2) compare the English pronunciation reading skill of 2nd grade students after using the phonics teaching method combined with mnemonic techniques with the criterion of 70 percent, and 3) compare the vocabulary achievement of 2nd grade students before and after using the Phonics teaching method combined with the mnemonic techniques. The sample used in this study consisted of 18 students in second grade, selected by multi-stage random sampling. The instruments used in this research were 1) 11 lesson plans using Phonics teaching method combined with mnemonic techniques, which was appropriate at the highest, 2) The English pronunciation reading skill assessment, reliability equaled to .83, and 3) The vocabulary achievement test, reliability equaled to .83. Statistics used to analyze data were percentage, mean, standard deviation, t-test for dependent samples, and t-test for one sample. The findings revealed as following: 1) The English pronunciation reading skill of 2nd grade students after using the phonics teaching method combined with mnemonic techniques were significantly higher than before the experiment at the .05 level. 2) The English pronunciation reading skill of 2nd grade students after using the phonics teaching method combined with mnemonic techniques were significantly higher than the criteria 70% at the .05 level, and 3) The vocabulary achievement of 2nd grade students after using the phonics teaching method combined with mnemonic techniques were significantly higher than before the experiment at the .05 level.

Keywords: Phonics Teaching Method, Mnemonic Techniques, English Pronunciation Reading Skill, Vocabulary Achievement

บทนำ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่คนไทยส่วนใหญ่เรียนมากที่สุด แต่นักเรียนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานส่วนใหญ่มีปัญหาด้านผลสำเร็จทางการเรียนภาษาอังกฤษ (กัลยา จันทร์พรหมณ์, 2562) สอดคล้องกับจากรุวรรณ สายสิงห์ (2546) กล่าวว่าแม้ประเทศไทยจะมีการปรับปรุงพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง การใช้ภาษาอังกฤษของเด็กนักเรียนไทยยังไม่บรรลุตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่วางไว้ สอดคล้องกับชัชชรีย์ บุณนาค (2561) กล่าวว่า ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยเกิดจาก 1) ด้านการเรียนการสอนคือ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษยังไม่บูรณาการทั้ง 4 ทักษะ 2) ด้านครูผู้สอนคือ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษากว่าร้อยละ 80 ไม่ได้จบวิชาเอกภาษาอังกฤษ จากปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยดังกล่าวสอดคล้องกับข้อมูลการสรุปผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (Ordinary National Education Test หรือ O-NET) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ระดับประเทศ ปีการศึกษา 2563 มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ

43.55 ปีการศึกษา 2564 มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 39.22 และปีการศึกษา 2565 มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 37.92 เมื่อพิจารณาตามสาระการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ พบว่า สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร ปีการศึกษา 2563 มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 29.20 ปีการศึกษา 2564 มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 26.39 และปีการศึกษา 2565 มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 25.82 จะเห็นได้ว่า คะแนนเฉลี่ยร้อยละจากการทดสอบระดับประเทศ มีคะแนนเฉลี่ยไม่ถึงร้อยละ 50 และมีแนวโน้มของคะแนนเฉลี่ยที่ลดลง (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ, 2566)

ทั้งนี้อาจสืบเนื่องจากการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 หรือโควิด-19 ตั้งแต่ปลายปี พ.ศ. 2562 ส่งผลกระทบอย่างรุนแรงต่อการพัฒนาประเทศในด้านต่างๆ รวมทั้งด้านการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาโดยรวมและจากผลการศึกษาล่าสุดในปี 2565 เกี่ยวกับภาวะถดถอยทางการเรียนรู้ของผู้เรียนในสถานการณ์โควิด-19 พบว่าภาพรวมของผู้เรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานมีการรับรู้ภาวะถดถอยทางการเรียนรู้ในระดับปานกลาง โดยผู้เรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 1-6 รับรู้ภาวะถดถอยเชิงผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการในวิชาภาษาต่างประเทศมากที่สุด (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, 2565) และปัญหาหรืออุปสรรคที่ส่งผลให้คะแนนเฉลี่ยสาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสารมีคะแนนเฉลี่ยต่ำนั้น พบว่าปัญหาบางส่วนก็เกิดมาจากตัวผู้เรียนเอง เพื่อให้ได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น จำเป็นที่จะต้องให้ผู้เรียนมีพื้นฐานที่ดีก่อน โดยเริ่มต้นจากการเรียนคำศัพท์ ถือเป็นสิ่งพื้นฐานที่ผู้เรียนจำเป็นต้องเรียนรู้ โดยสถาบันภาษาอังกฤษ (2559) กล่าวว่า สำหรับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษนั้น การเรียนรู้เรื่องคำ กลุ่มคำ และความหมาย โดยหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดดวงคำศัพท์ไว้เป็นจำนวนอย่างชัดเจน ซึ่ง Linse & Nunan (2005) ได้ให้ความเห็นว่า การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ เป็นการศึกษาภาษาอังกฤษในขั้นต้น ในขณะเดียวกันทักษะที่จำเป็นของผู้เรียนอีกทักษะ คือ ทักษะการอ่านออกเสียง การอ่านออกเสียงเป็นการอ่านเพื่อฝึกความถูกต้องและความคล่องแคล่วเมื่ออ่านออกเสียง จำเป็นต้องมีการฝึกฝนเป็นรายบุคคลเพื่อที่จะได้เกิดความชำนาญในการอ่าน ซึ่งปัญหาที่สำคัญของคนไทยส่วนมากในการเรียนภาษาอังกฤษคือ อ่านออกเสียงภาษาอังกฤษหรือไม่คุ้นชินและไม่เคยเห็นคำศัพท์นั้นมาก่อน สอดคล้องกับมงคล กุลประเสริฐ (2548) กล่าวว่า คำใดที่ไม่เคยอ่านพบ หรืออ่านได้แต่ไม่แน่ใจในความถูกต้องจะไม่สามารถอ่านคำนั้นได้

ปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษมีหลายประการ ซึ่งการออกเสียงที่ถูกต้องตามหลักภาษานับเป็นปัญหาสำคัญอย่างหนึ่งของนักเรียนไทย ทั้งนี้เนื่องจากความแตกต่างของระบบเสียงระหว่างภาษาไทย ภาษาแม่กับระบบเสียงภาษาอังกฤษ ซึ่งในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้น การรู้แต่คำศัพท์และโครงสร้างเพียงอย่างเดียวยังไม่เพียงพอ นักเรียนบางคนไม่สามารถเรียนรู้การออกเสียงได้เนื่องจากขาดความเข้าใจในเรื่องการเชื่อมโยงตัวอักษรและเสียงที่ไม่คุ้นเคยหรืออ่านออกเสียงผิดและยังไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่ออกเสียงนั้นอีกด้วย (บำรุง ไตรรัตน์, 2547) ดังที่ อัจฉริยา นันทศิริพล (2562) พบว่า ส่วนหนึ่งของข้อบกพร่องในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยอันเกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ที่พบมีดังนี้ 1) การใช้เสียงในภาษาไทยที่มีความใกล้เคียงกันแทนเสียงในภาษาอังกฤษซึ่งเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษหลายเสียงไม่มีในระบบเสียงภาษาไทย จึงเป็นปัญหาโดยตรงสำหรับนักเรียนในการออกเสียง 2) การไม่ออกเสียงพยัญชนะท้ายคำ ดังเช่นในคำว่า kit, kiss, และ kick สอดคล้องกับ Ur (1999) กล่าวว่า ผู้เรียนออกเสียงผิดเกิดจากการที่ไม่มีเสียงนั้นๆ ในภาษาแม่ ผู้เรียนจึงใช้เสียงที่ใกล้เคียงในภาษาแม่แทน เช่น น้ำเสียง /d/ หรือ /z/ แทนเสียง /ð/ ในคำว่า that

จากการทำวิจัยของคณะกรรมการวิจัยการอ่านระดับชาติประเทศสหรัฐอเมริกา (National Reading Research Panel, 2000) ได้ศึกษาวิจัยถึงสาเหตุของความล้มเหลวของระบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อหาวิธีใหม่ที่สอนอ่านได้ผล รายงานสรุปว่า ผู้มีปัญหาการอ่านออกเสียงต้องได้รับการสอนอ่านอย่างถูกวิธี ตามกระบวนการที่มีองค์ประกอบที่สำคัญ 5 อย่าง หรือขั้นตอน และต้องเริ่มสอนจากล่างไปบน (bottom-up) ดังนี้ 1) Phonemic awareness - องค์ความรู้ที่สอนให้ได้ยิน รับรู้ แยกแยะและจัดการกับหน่วยเสียง (phonemes) ต่างๆ ของบทพูดที่ถูกเปล่งออกมา (speech sounds) ซึ่งประกอบเป็นพยางค์ (syllables) และคำ (words) 2) Phonics - องค์ความรู้ที่เกี่ยวกับความเชื่อมโยงตัวอักษรกับเสียง (letters-sound correspondence) 3) Fluency Instruction - กลยุทธ์การสอนให้อ่านออกเสียงข้อความด้วยความถูกต้อง รวดเร็ว และการแสดงออกที่เหมาะสม 4) Vocabulary - การสอนคำศัพท์เกี่ยวกับความหมายของคำศัพท์และส่วนของคำศัพท์ และ 5) Comprehension strategies - กลยุทธ์การสอนความเข้าใจและการตีความในบทอ่าน

อินทิรา ศรีประสิทธิ์ (2552) กล่าวว่าวิธีที่ได้ผลที่สุดอยู่ที่ขั้นตอนที่ 1 และ 2 นั่นคือการสอน Phonemic awareness (PA) และ Phonics วิธีการเรียนการสอนแบบโฟนิกส์ คือ รูปแบบการเรียนภาษาโดยการเรียนรู้ความสัมพันธ์ของตัวอักษรและเสียงของตัวอักษรซึ่งมีหน่วยเสียงที่สัมพันธ์กัน มักใช้ในการสอนระดับเบื้องต้นหรือระดับประถมศึกษา (ณัฐพล สุริยมณฑล, 2561) ซึ่งสอดคล้องกับ Weaver (1994) ที่ได้กล่าวว่าการเรียนด้วยวิธีโฟนิกส์ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ลักษณะตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ของเสียงแต่ละเสียงก่อนการอ่านจริง สอดคล้องกับ Gray (1965) วิธีการสอนแบบวิธีโฟนิกส์มีข้อดีคือกล่าวว่าการใช้เสียงของตัวอักษรเป็นเครื่องช่วยให้รู้จักคำซึ่งเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปว่าเป็นวิธีที่ช่วยให้ออกเสียงคำต่าง ๆ ได้ นอกจากนี้ยังเป็นวิธีตามหลักตรรกวิทยา ในการสอนอ่านคำที่ออกเสียงเหมือนกัน ถ้าเปลี่ยนเป็นพยัญชนะอื่นมาประสมก็จะออกเสียงเดียวกัน เป็นวิธีสอนที่จัดลำดับความยากง่ายและมีความสมบูรณ์ในตัว

การสอนแบบโฟนิกส์คือเครื่องมือสำคัญในการอ่านคำภาษาอังกฤษออกและเข้าใจความหมาย และเพิ่มพูนคำศัพท์ได้ (ปราณภา โหมตศิริ, 2562) การที่ผู้เรียนจะสามารถจำคำศัพท์ได้ดีครูผู้สอนมีบทบาทสำคัญ ในการนำเอาเทคนิคต่างๆ มาปรับใช้ในการเรียนการสอน ซึ่งเทคนิค Mnemonic เป็นอีกหนึ่งเทคนิคที่สามารถทำหน้าที่ได้ดีในการเชื่อมโยงสิ่งที่รู้และสิ่งที่ไม่รู้ให้กับนักเรียน Mastropieri (2023) กล่าวว่า เทคนิคช่วยจำเป็นขั้นตอนที่เป็นระบบเพื่อเพิ่มความจำ ลักษณะเฉพาะของเทคนิคนี้คือการพัฒนาเทคนิควิธีที่ดีในการเข้ารหัส (encode) ข้อมูลเพื่อที่จะเรียกคืน (retrieve) ได้ง่ายมากขึ้น สอดคล้องกับ Craik and Lockhart (1972) กล่าวว่าการทำงานของสมองที่ยังต้องการความคิดที่ละเอียด เป็นระเบียบหรือเป็นขบวนการจะสามารถช่วยในการเรียนคำศัพท์ได้มากขึ้นด้วยสอดคล้องกับ Nebraska-Lincoln (2023) กล่าวว่า Mnemonic เป็นกลยุทธ์การสอนที่ออกแบบมาเพื่อช่วยในการเก็บรักษาข้อมูลและความสามารถในการจดจำโดยใช้ภาพหรือเสียง สอดคล้องกับ ชลลดา เรืองฤทธิ์ราวีล (2553) พบว่า เทคนิคช่วยจำเป็นวิธีการที่ดีที่จะช่วยให้นักเรียนจดจำคำศัพท์ได้อย่างเป็นระบบ สอดคล้องกับ พิรมลักษณ์ ต้นปาน (2561) เทคนิค Mnemonic จะช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการและเกิดความคล่องแคล่ว นอกจากนี้ยังเกิดการจำที่ดี เมื่อผู้เรียนอ่านออกเสียงได้แล้วผู้เรียนจะสามารถจดจำคำศัพท์ได้อีกด้วย

จากหลักการและเหตุผลข้างต้น ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เพื่อเป็นแนวทางหนึ่งในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มี

ประสิทธิภาพ ทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษและพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ โดยให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้ทางภาษาอังกฤษ สามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารและเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำ
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำกับเกณฑ์ร้อยละ 70
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำ

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นการวิจัยแบบการทดลองเบื้องต้น โดยใช้แบบแผนการวิจัยกลุ่มเดียวทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (The One Group Pretest Posttest Design) โดยมีวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ด้านตัวแปรที่ศึกษา
 - 1.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำ
 - 1.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ 1) ทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ และ 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์
2. ประชากรที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จากโรงเรียนในอำเภอหนองแค สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสระบุรี เขต 2 จำนวน 37 โรงเรียน รวมนักเรียนทั้งสิ้น 638 คน
3. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดคลองท่า จำนวน 18 คน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 โดยใช้โปรแกรม G*Power กำหนดค่าเป็น t-test, Mean : Difference between dependent means (matched pairs), two tail ค่าอิทธิพลขนาดใหญ่ (Effect size) = 5.52 (ฉวีวรรณ วัฒนานุกิจ, 2565) ค่าความคลาดเคลื่อน (Alpha) = 0.05 และค่า Power = 0.95 ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างขั้นต่ำ เท่ากับ 3 คน ซึ่งได้มาโดยใช้วิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi stage random sampling) แต่ละขั้นเป็นการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling)
4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่
 - 4.1 เครื่องมือที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำ จำนวน 11 แผน ประกอบด้วย 6 ขั้นตอน ซึ่งมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด
 - 4.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วย 1) แบบประเมินทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ จำนวน 20 ข้อซึ่งผู้วิจัยได้ทำการศึกษาจากเอกสาร แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการอ่านออกเสียง มีค่าความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 1.00 ทุกข้อ นำไปทดสอบใช้ (Tryout) กับนักเรียนโรงเรียนวัดลำบัวจำนวน 30 คน ซึ่งมีผลการวิเคราะห์ดังนี้ ค่าความยากง่าย (p) อยู่

ระหว่าง 0.43-0.80 ค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.25 – 0.76 และค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alfa Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) พบว่าค่าความเชื่อมั่นมีค่าเท่ากับ 0.83 และ 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ เป็นแบบทดสอบชนิดปรนัยเลือกตอบ 3 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ มีค่าความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 0.60 – 1.00 นำไปทดสอบใช้ (Tryout) กับนักเรียนโรงเรียนวัดลำบัว จำนวน 30 คน มีผลการวิเคราะห์ดังนี้ ค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.20 - 0.80 ค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.22 – 0.88 และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้สูตรของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (KR-20) มีค่าเท่ากับ 0.83

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้ 1) ชี้แจงรายละเอียดกับกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย เพื่อเตรียมความพร้อมก่อนทดลองโดยการปฐมนิเทศชี้แจงนักเรียนก่อนการเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้โดยแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้แจ้งขั้นตอน เกณฑ์การวัดและประเมินผล การปฏิบัติงาน ข้อตกลงในการเรียนตามกิจกรรมตามตารางเรียน 2) ดำเนินการประเมินทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษและแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำ 3) ดำเนินการจัดการเรียนรู้โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำ จำนวน 11 แผนการจัดการเรียนรู้ และ 4) เมื่อสิ้นสุดการจัดการเรียนรู้ตามกำหนด ผู้วิจัยทำการทดสอบหลังการจัดการเรียนรู้กับกลุ่มตัวอย่างด้วยประเมินทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำ

6. การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ ดังนี้ 1) เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากแบบประเมินทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังจากที่ได้รับการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำก่อนและหลังเรียน โดยใช้การทดสอบค่าที (t-test 2) เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากแบบประเมินทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังจากที่ได้รับการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำกับเกณฑ์ ด้วยการทดสอบค่าที (t-test for one sample) และ 3) เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังจากที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำด้วยการทดสอบค่าที (t-test)

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการเปรียบเทียบทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำ ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำ

ผลการทดลอง	ก่อนเรียน		หลังเรียน		t	Sig.
	M	S.D.	M	S.D.		
ทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ	19.33	6.32	37.88	6.45	19.17*	.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 1 พบว่า คะแนนเฉลี่ยทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังได้รับการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำ สูงกว่าก่อนได้รับการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำ โดยมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน (M) เท่ากับ 19.33 คะแนน และมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน (M) เท่ากับ 37.88 คะแนน แสดงว่าคะแนนเฉลี่ยทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังได้รับการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำ สูงกว่าก่อนได้รับการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผลการเปรียบเทียบทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำกับเกณฑ์ร้อยละ 70 ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำกับเกณฑ์ร้อยละ 70

คะแนนทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ	ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม 48 คะแนน = 33.6 คะแนน					
	n	M	S.D.	df	t	p
	18	37.88	6.45	17	2.82*	.012

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 พบว่า คะแนนเฉลี่ยทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังได้รับการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำกับเกณฑ์ร้อยละ 70 พบว่า มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 37.88 คะแนนจากคะแนนเต็ม 48 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 78.91 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ที่ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำ ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำ

ผลการทดลอง	ก่อนเรียน		หลังเรียน		t	Sig.
	M	S.D.	M	S.D.		
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์	6.22	2.07	14.11	2.51	22.45*	.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 3 พบว่า คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังได้รับการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำ สูงกว่าก่อนได้รับการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำ โดยมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน (M) เท่ากับ 6.22 คะแนน และมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน (M) เท่ากับ 14.11 คะแนน แสดงว่าคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลัง

ได้รับการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำ สูงกว่าก่อนได้รับการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยพบประเด็นสำคัญที่สามารถอภิปรายผลได้ดังต่อไปนี้

1. จากการเปรียบเทียบทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำ มีค่าเฉลี่ย 19.33 และ 37.88 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาในรายละเอียดแล้วพบว่าทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำสูงกว่าก่อนใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำ อย่างมีนัยทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 ทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำสูงกว่าก่อนเรียน ทั้งนี้ อาจเนื่องจากเมื่อนักเรียนได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำตามขั้นตอนการสอน 6 ขั้นตอนโดยเริ่มขั้นที่ 1 การทบทวนความรู้เก่าเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนยังคงจดจำเสียงเก่าได้ และที่สำคัญเป็นการสร้างให้ผู้เรียนมีความมั่นใจและเข้าใจในการออกเสียงมากขึ้น โดยใช้เทคนิคการใช้ภาพ ในการนำเสนอกระตุ้นให้ผู้เรียนดูภาพแล้วเชื่อมโยงเข้ากับประสบการณ์เดิมของตน และดำเนินการขั้นสอนที่ 2 เสียงใหม่เกี่ยวกับตัวอักษรภาษาอังกฤษ ทั้งพยัญชนะต้น สระ และพยัญชนะท้ายคำโดยการใช้องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับตำแหน่งการวางเส้นเพื่อให้เด็กได้เข้าใจการกำเนิดของเสียงได้ถูกต้องและนำเสนอเสียงใหม่ให้ได้ประสิทธิภาพโดยใช้เสียงที่มาจากเจ้าของภาษาในคลิปวิดีโอให้นักเรียนได้ยินและเลียนแบบได้ หลังจากรู้จักเสียงใหม่แล้วก็ดำเนินการขั้นที่ 3 ขั้นสอนอ่านด้วยการประสมคำฝึกการประสมคำโดยการประสมเสียง เสียงหน่วยย่อยตามหลักโฟนิกส์สระที่ให้นักเรียนลองฝึกทดลองถูกต้องด้วยตัวเอง พร้อมทั้งใช้เทคนิคช่วยจำโดยใช้เทคนิคการสร้างเสียงสัมผัสทำให้เกิดสัมผัสคล้องจอง เช่น cat rat mat fat, man pan fan can, cake bake lake make, please cheese been green เป็นต้น เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียง และดำเนินการสอนขั้นที่ 4 ขั้นสอนอ่านแบบอิสระขั้นที่เพิ่มโอกาสให้กับนักเรียน ฝึกฝนทักษะการอ่านออกเสียงให้ถูกต้องและคล่องแคล่วเพื่อให้เกิดความคล่องแคล่วของพฤติกรรม ทั้งนี้ทุกขั้นตอนการสอนมีการให้ข้อมูลย้อนกลับนักเรียนโดยร่วมด้วยช่วยกันตรวจสอบความถูกต้องของการอ่านออกเสียง และการทำกิจกรรมเพื่อช่วยปรับปรุงการเรียนรู้และความคงทนของความจำ ทั้งยังลองประยุกต์ใช้การอ่านกับคำศัพท์ที่อยู่นอกเหนือจากการสอนในชั่วโมง และขั้นตอนสุดท้าย ขั้นที่ 6 ขั้นสรุป เพื่อทบทวนความรู้ที่ได้รับจากการจัดการเรียนรู้การออกเสียงพยัญชนะต้น สระ พยัญชนะท้าย แล้วรวมเป็นคำศัพท์ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของจากรุวรรณ ไม้เลี้ยง (2562) ที่ผลการวิจัยพบว่า ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีโฟนิกส์ เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงและจำความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 5 คือ 1) ความสามารถในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังการสอนสูงกว่าก่อนการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังการสอนสูงกว่าการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับงานวิจัยของฉวีวรรณ วัฒนานุกิจ (2565) ที่ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และยังคงสอดคล้องกับ

งานวิจัยของจิราภรณ์ เสืออินทร์ (2560) ที่ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาทักษะความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษโดยการสอนแบบโฟนิกส์นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบุญคุ้มราษฎร์บำรุงมีความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. จากการเปรียบเทียบทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำกับเกณฑ์ร้อยละ 70 โดยคะแนนเฉลี่ยทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษหลังใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำเท่ากับ 37.88 คะแนนจากคะแนนเต็ม 48 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 78.91 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ที่ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 ที่กำหนดว่า ทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ทั้งนี้ อาจเนื่องจากเมื่อนักเรียนได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำซึ่งสอดคล้องกับผลจากเกณฑ์การวัดและประเมินทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษที่พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนที่ได้จากการวัดและประเมินทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษในแต่ละด้าน หลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนเรียนทุกด้าน เรียงลำดับจากมากไปน้อยคือด้านความถูกต้อง ความคล่องแคล่ว และด้านการอ่านออกเสียง อาจสามารถอธิบายได้ว่า คะแนนหลังเรียนสูงขึ้นในทุกๆด้าน เนื่องจากว่าการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำ เป็นการจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนคำนึงถึงลักษณะที่เป็นหน่วยเล็กของคำ ตั้งแต่การพิจารณาตัวอักษร เมื่อต้องการอ่านเป็นคำ เป็นกระบวนการในการชี้ให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรและเสียงตั้งแต่การออกเสียงตัวอักษร ออกเสียงคำเป็นวิธีการสอนที่อิงทฤษฎีการอ่านแบบล่างขึ้นบน (Bottom-up Reading Theory) สอดคล้องกับ National Reading Research Panel (2000) ได้ศึกษาวิจัยถึงสาเหตุของความล้มเหลวของระบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ได้พบหลักฐานมากมายที่สรุปว่า เด็กอเมริกันเป็นจำนวนมากอ่านไม่เป็นหรืออ่านไม่ได้ตามเกณฑ์ที่กำหนด ตามระดับชั้นเรียน (reading grade level) มาจากความบกพร่องของสมองในการประมวลหน่วยเสียงของภาษาอังกฤษ (phonological deficits) มากกว่าปัจจัยอื่น ทำให้ไม่สามารถเชื่อมโยงตัวอักษรกับหน่วยเสียงของภาษาพูด (speech sounds) นำมาซึ่งปัญหาในการถอดรหัสตัวอักษรให้เป็นเสียง (decoding) จึงอ่านออกเสียงช้าหรืออ่านแบบตะกุกตะกักและผิดมาก สมองไม่สามารถรับรู้คำและความหมายของสิ่งที่อ่านได้ง่าย และเพื่อจะแก้ปัญหานี้ ผู้มีปัญหาคือต้องได้รับการสอนอ่านอย่างถูกวิธีต้องเริ่มสอนจากล่างไปบน (bottom-up) โดยเริ่มจากการสอนองค์ความรู้ที่สอนให้ได้ ยิน รับรู้ แยกแยะและจัดการกับหน่วยเสียง (phonemes) ต่างๆ ของบทพูดที่ถูกเปล่งออกมา (speech sounds) ซึ่งประกอบเป็นพยางค์ (syllables) และคำ (words) และองค์ความรู้ที่เกี่ยวกับความเชื่อมโยงตัวอักษรกับเสียง (letters-sound correspondence) ซึ่งเรียกว่าการสอนแบบโฟนิกส์ คือ รูปแบบการเรียนภาษาโดยการเรียนรู้ความสัมพันธ์ของตัวอักษรและเสียงของตัวอักษรซึ่งมีหน่วยเสียงที่สัมพันธ์กัน วิธีโฟนิกส์เป็นวิธีการสอนที่สามารถช่วยในการอ่านออกเสียงและสะกดคำ มักใช้ในการสอนระดับเบื้องต้นหรือระดับประถมศึกษา (ณัฐพล สุริยมณฑล, 2561) ซึ่งสอดคล้องกับ Weaver (1994) ที่ได้กล่าวว่า การเรียนด้วยวิธีโฟนิกส์ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ลักษณะตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ของเสียงแต่ละเสียงก่อนการอ่านจริงในบริบทของภาษาเขียนและยังส่งเสริมให้ตระหนักถึงความแตกต่างของเสียงต่างๆ ของคำ กลุ่มคำพื้นฐานสำหรับผู้เริ่มเรียนที่จะฝึกวิเคราะห์เสียง เพื่อช่วยให้เด็กสามารถวิเคราะห์คำอื่นๆ ได้เป็นแนวทางหนึ่งในการสอนการอ่านออกเสียงและการสะกด โดยเน้นความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและสัญลักษณ์ของเสียง นอกจากนี้จะช่วยให้ผู้เรียนแก้ปัญหาการอ่านเบื้องต้นก่อนจะก้าวผ่านไปเรียนในระดับที่สูงขึ้นต่อไป สอดคล้องกับงานวิจัยของณัฐพล

สุริยมณฑล (2561) ที่ผลการวิจัยพบว่า การสอนแบบโฟนิกส์เพื่อส่งเสริมการออกเสียงและความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 คือ 1) นักเรียนออกเสียงภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 ในระดับดีเยี่ยมหลังได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบโฟนิกส์ สอดคล้องกับงานวิจัยของลลิตา ทองรัตน์ (2563) ที่ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาการจัดการเรียนรู้ทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษด้วยโฟนิกส์ตามรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส มีความเหมาะสมระดับมากที่สุด และนักเรียนมีทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษด้วยโฟนิกส์ คิดเป็นร้อยละ 73.33 สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของปรีสุทธิ์ บุชบา (2565) ได้พัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า 1) ความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 52.37 คะแนนจากคะแนนเต็ม 60 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 87.29 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด และมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของปรีสุทธิ์ บุชบา (2565) ได้ดำเนินการวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลพบว่า ความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษนักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 52.37 คะแนน จากคะแนนเต็ม 60 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 87.29 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด

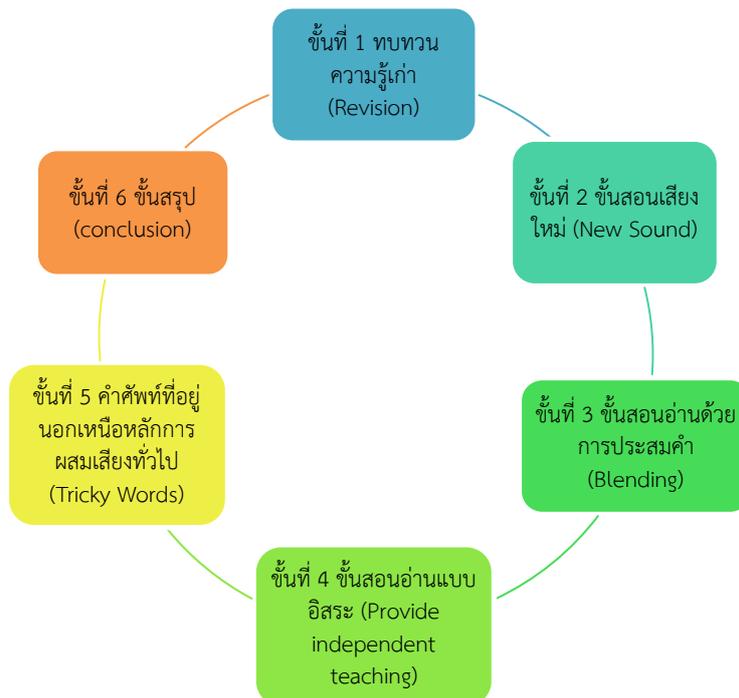
3. จากการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำ มีค่าเฉลี่ย 6.22 และ 14.11 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาในรายละเอียดแล้วพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำสูงกว่าก่อนใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3 ที่กำหนดว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำสูงกว่าก่อนเรียน ทั้งนี้ อาจเนื่องจากเมื่อนักเรียนได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำตามขั้นตอนการสอน 6 ขั้นตอน มีการนำเทคนิคช่วยจำหรือเทคนิคนิมโม่มนิกส์ เทคนิคการใช้ภาพ (Pictures) คือ การใช้ภาพต่างๆ มาใช้ในการเรียนการสอน ใช้ภาพในการนำเสนอกระตุ้นให้ผู้เรียนดูภาพแล้วเชื่อมโยงเข้ากับประสบการณ์เดิมของตนเพื่อเกิดความเข้าใจความหมายคำศัพท์ สอดคล้องกับ Mastropieri (2023) กล่าวว่า เทคนิคช่วยจำเป็นขั้นตอนที่เป็นระบบเพื่อเพิ่มความจำ ลักษณะเฉพาะของเทคนิคนี้คือการพัฒนาเทคนิควิธีที่ดีในการเข้ารหัส (encode) ข้อมูลเพื่อที่จะเรียกคืน (retrieve) ได้ง่ายขึ้นมาก แม้ว่าจะมีเทคนิคในการดึงข้อมูลที่สามารถใช้เพื่อพยายามดึงข้อมูลที่ถูกลืม แต่การวิจัยได้แสดงให้เห็นว่าวิธีที่เราเข้ารหัสข้อมูล เมื่อเราได้เรียนรู้ครั้งแรกช่วยให้ความจำดีขึ้น อีกทั้งเป็นการหาวิธีเชื่อมโยงข้อมูลใหม่กับข้อมูลที่นักเรียนมีอยู่แล้วในความทรงจำระยะยาว หากเราเชื่อมต่อได้มั่นคงเพียงพอ หน่วยความจำก็จะอยู่ได้ยาวนานมาก สอดคล้องกับ Craik and Lockhart (1972) กล่าวว่าการทำงานของสมองที่ยังต้องการความคิดที่ละเอียด เป็นระเบียบหรือเป็นขบวนการจะสามารถช่วยในการเรียนคำศัพท์ได้มากขึ้นด้วย ซึ่งได้ผนวกเทคนิคช่วยจำเข้าไปในขั้นที่ 1 ทบทวนความรู้เก่าเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนดูภาพแล้วเชื่อมโยงเข้ากับประสบการณ์เดิมของตน ขั้นที่ 3 ขั้นสอนอ่านด้วยการประสมคำ หลังจากเรียนรู้วิธีการออกเสียงตามหลักการอ่านแบบโฟนิกส์แล้วก็นำเทคนิคช่วยจำการใช้ภาพเข้ามาส่งเสริมให้นักเรียนได้จับกับข้อมูลคำศัพท์เข้าสู่ความจำระยะสั้นสู่ความจำระยะยาว สอดคล้องกับพิรมลลักษณ์ ตันปาน (2561) กล่าวว่า เทคนิค Mnemonic จะช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการและเกิดความคล่องแคล่ว นอกจากนี้ยังเกิดการจำที่ดี เมื่อผู้เรียนอ่านออกเสียงได้แล้วผู้เรียนจะสามารถจดจำคำศัพท์ได้อีกด้วย ขั้นตอนนี้

5 การสอนคำศัพท์ที่อยู่นอกเหนือหลักการผสมเสียงทั่วไป เนื่องจากคำในภาษาอังกฤษมีการสะกดตัวอักษรแต่หลายคำก็ไม่ได้ออกเสียงตรงตามตัวที่สะกด จึงจำเป็นต้องใช้เทคนิคการใช้ภาพเป็นอย่างไร้เพื่อเพิ่มความจำ ความหมายคำศัพท์ และขั้นตอนสุดท้าย ขั้นที่ 6 ขึ้นสรุปเพื่อทบทวนความรู้ที่ได้รับจากการจัดการเรียนรู้โดยใช้ความสามารถในการระลึกถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปแล้ว สอดคล้องกับงานวิจัยของพระมหาสุทธาย สัตนันท์ (2551) ได้ดำเนินการวิจัยเรื่องการใช้กลวิธีช่วยจำเพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 2 ผลทดสอบหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ใช้กลวิธีช่วยจำมีคะแนนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับงานวิจัยของพิรมลัษณ์ ต้นปาน (2561) ได้ดำเนินการวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้การจัดการเรียนรู้ตามแนวภาษาเพื่อการสื่อสาร ประกอบเทคนิคนิมโนนิคส์ ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ 1) นักเรียนมีคะแนนความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนเรียนเฉลี่ยร้อยละ 18.00 และหลังเรียนเฉลี่ยร้อยละ 60.00 คะแนนเฉลี่ยของการทดสอบหลังเรียน มีค่าเท่ากับ 23.75 คิดเป็นร้อยละ 79.17 และเมื่อทดสอบความแตกต่างขอค่าเฉลี่ย พบว่าความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนได้คะแนนการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 75 สอดคล้องกับงานวิจัยของสุปรีดา ซาล่าม (2565) ได้ดำเนินการวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้กลยุทธ์การจำคำศัพท์ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้กลยุทธ์การจำคำศัพท์มีความสามารถในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และสอดคล้องกับงานวิจัยของธีรวิรา ปลายตะเพียนทอง (2562) ได้ดำเนินการวิจัยเรื่องการพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ด้านคำศัพท์และความคงทนโดยใช้เทคนิคช่วยจำร่วมกับสมุดภาพคำศัพท์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลนครปฐม พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้เทคนิคช่วยจำร่วมกับสมุดภาพคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลนครปฐมสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

องค์ความรู้การวิจัย

องค์ความรู้การวิจัยครั้งนี้คือขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำ อันเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนด้านทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ และคำศัพท์ภาษาอังกฤษซึ่งมีองค์ประกอบในการจัดการเรียนรู้ 6 ขั้นตอน สรุปดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 องค์ความรู้การวิจัย

จากภาพองค์ความรู้จากการวิจัย อธิบายได้ดังนี้

การจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคช่วยจำ มี 6 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ทบทวนความรู้เก่า (Revision) ขั้นที่ผู้สอนทบทวนการออกเสียงภาษาอังกฤษที่เคยสอนไป เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนยังคงจดจำเสียงเก่าได้และที่สำคัญเป็นการสร้างให้ผู้เรียนมีความแม่นยำและเข้าใจในการออกเสียงมากขึ้น โดยใช้เทคนิคการใช้ภาพ ในการนำเสนอกระตุ้นให้ผู้เรียนดูภาพแล้วเชื่อมโยงเข้ากับประสบการณ์เดิมของตน

ขั้นที่ 2 ชั้นสอนเสียงใหม่ (New Sound) ขั้นที่ผู้สอนนำเสนอเสียงใหม่ให้กับผู้เรียนพร้อมคำอธิบาย หรือเสียงที่ผู้เรียนไม่สามารถเข้าใจความแตกต่างได้ อาจใช้ภาพประกอบที่เกี่ยวกับตำแหน่งการวางลิ้นเพื่อให้เด็กได้เข้าใจการกำเนิดของเสียงได้ถูกต้อง การนำเสนอเสียงใหม่ให้ได้ประสิทธิภาพอาจจะใช้เสียงที่มาจากเจ้าของภาษาควบคู่กันไปด้วยเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความตระหนักถึงเสียงที่เรียนรู้ใหม่

ขั้นที่ 3 ชั้นสอนอ่านด้วยการประสมคำ (Blending) ขั้นที่ฝึกการประสมคำโดยการประสมเสียง เสียงหน่วยย่อยตามหลักโฟนิกส์สังเคราะห์ โดยประสมคำคือ การเอาเสียงหน่วยย่อยมาประสมเข้ากัน โดยการพูดให้ไวขึ้น ไวขึ้น จนได้เป็นคำเช่น หลังจากที่แนะนำเสียง /s/, /a/, /t/ ผู้เรียนจะอ่านคำในภาษาอังกฤษได้ถึง 3 คำได้แก่ as, at, sat โดยใช้เทคนิคการสร้างเสียงสัมผัสทำให้เกิดสัมผัสคล้องจอง เช่น cat rat mat fat, man pan fan can, cake bake lake make, please cheese been green เป็นต้น เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียง พร้อมทั้งนำเสนอความหมายของคำศัพท์ โดยใช้เทคนิคการใช้ภาพ ในการนำเสนอกระตุ้นให้ผู้เรียนดูภาพแล้วเชื่อมโยงเข้ากับประสบการณ์เดิมของตนเพื่อเกิดความเข้าใจความหมายคำศัพท์

ขั้นที่ 4 ชั้นสอนอ่านแบบอิสระ (Provide independent teaching) ขั้นที่เพิ่มโอกาสให้นักเรียน ฝึกฝน ประยุกต์ใช้ตามระดับความสามารถของตน เน้นให้นักเรียนได้อ่านเนื้อหาที่หลากหลาย เชื่อมไปยังสถานการณ์และบริบทอื่นๆ

ขั้นที่ 5 คำศัพท์ที่อยู่นอกเหนือหลักการผสมเสียงทั่วไป (Tricky Words) ขั้นการสอนออกเสียง คำศัพท์ที่อยู่นอกเหนือหลักการผสมเสียงทั่วไป เนื่องจากคำในภาษาอังกฤษมีการสะกดตัวอักษรแต่หลายคำก็ไม่ได้ออกเสียงตรงตามตัวที่สะกด โดยใช้เทคนิคการใช้ภาพ ในการนำเสนอความหมายคำศัพท์โดยใช้รูปภาพ ประกอบเพื่อเพิ่มความจำความหมายคำศัพท์ และกระตุ้นให้ผู้เรียนดูภาพแล้วเชื่อมโยงเข้ากับประสบการณ์เดิมของตน

ขั้นที่ 6 ชั้นสรุป (conclusion) ชั้นสรุปกิจกรรมและทบทวนบทเรียนร่วมกัน เป็นการพัฒนาให้ผู้เรียนสามารถช่วยคิด ช่วยทำ ร่วมกันสรุประหว่างครูกับนักเรียน โดยใช้เทคนิคการสร้างเสียงสัมผัสทำให้เกิดสัมผัสคล้องจอง และเทคนิคการใช้ภาพ เพื่อทบทวนความรู้ที่ได้รับจากการจัดการเรียนรู้

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 การสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ ผู้สอนควรมีความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษที่เป็นต้นแบบให้กับนักเรียนอยู่ในระดับดี เพื่อช่วยชี้แนะวิธีการอ่านออกเสียงที่ถูกต้องให้กับนักเรียน ควรใช้ต้นแบบการออกเสียงจากเจ้าของภาษาเพื่อให้นักเรียนฟังและลองเลียนแบบได้อย่างถูกต้อง

1.2 การสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ บางตัวอักษร บางเสียงไม่มีในภาษาไทย นักเรียนต้องใช้เวลาในการทำความเข้าใจในการอ่านออกเสียงนาน เนื่องจากมาจากการวางตำแหน่งฟันและการเปล่งลมออกมาไม่ถูกต้อง ดังนั้นครูผู้สอนควรแสดงภาพตำแหน่งการเกิดเสียงและการเปล่าลมให้นักเรียนเข้าใจในการออกเสียงยิ่งขึ้น

1.3 ในการจัดการเรียนการสอน ครูควรเตรียมสื่อการเรียนการสอนให้พร้อมเพื่อความสะดวกและความต่อเนื่องของการเรียนการสอน ซึ่งจะทำให้นักเรียนกระตือรือร้นในการเรียนรู้มากยิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 การวิจัยครั้งนี้เนื้อหาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนยังอยู่ในส่วนของการออกเสียง ตัวอักษรและคำศัพท์เท่านั้น ดังนั้นในการวิจัยครั้งต่อไป ควรเพิ่มในระดับประโยคสั้นๆ เป็นลำดับต่อไป เพื่อหาศักยภาพของการสอนแบบโฟนิกส์ว่าสามารถพัฒนาการอ่านของนักเรียนได้ถึงระดับใด

2.2 ควรมีการวิจัยเพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ ด้วยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์เพิ่มมากขึ้นทุกระดับชั้น โดยเน้นเนื้อหาให้เหมาะสมในแต่ละระดับชั้น เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านให้ดียิ่งขึ้นไป

2.3 ควรมีการใช้กลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม เพื่อนำผลการใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์มาเปรียบเทียบอย่างชัดว่าได้พัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงได้ดีกว่าวิธีการสอนปกติหรือไม่

2.4 ควรมีการศึกษาวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับวิธีการสอนหรือเทคนิคอื่น เช่น การสอนโดยใช้เกมเป็นฐาน การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน หรือ เทคนิคแผนผังทางปัญญา (Mind Mapping Technique) เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- กิตติพิชญ์ คำแผนจิโรจน์ และสิทธิพล อาจอินทร์. (2563). การพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงและการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามแนวการจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐานร่วมกับเทคนิค Mnemonic. *Journal of Graduate MCU KhonKaen Campus*. 7(3). 175-192.
- จารุวรรณ ไม้เลี้ยง. (2562). ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีโฟนิกส์ เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงและจำความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 5. *วารสารละครีวารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี*. 3(1). 105-120.
- ฐาปณีย์ พันธุ์วิทวาส. (2558). การสอนอ่านแบบโฟนิกส์เพื่อพัฒนาทักษะ การอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในระบบการศึกษาสองภาษา โรงเรียนไทยนิยมสงเคราะห์ เขตบางเขน สังกัดสำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร. การประชุมวิชาการระดับชาติประจำปี 2558 มหาวิทยาลัยรังสิต.
- ณัฐพล สุริยมณฑล. (2560). การสอนแบบโฟนิกส์เพื่อส่งเสริมการออกเสียงและความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. *วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต*. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ณัฐริกา พลพิทักษ์ และสุชีรินันท์ อามาตย์บัณฑิต. (2566). การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยใช้การสอนแบบโฟนิกส์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม*. 17(3). 39-48.
- ดนุลดา จามจรี. (2564). การออกแบบการเรียนรู้: แนวคิดและกระบวนการ Learning design: Concept and Process. กรุงเทพมหานคร: นวัตกรรมพิมพ์.
- ทีศนา แคมมณี. (2561). *ศาสตร์การสอน*. พิมพ์ครั้งที่ 22. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธีร์วรา ปลาตะเพียนทอง และภัทร์ธีรา เทียนเพิ่มพูล. (2563). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ด้านคำศัพท์และความคงทน โดยใช้เทคนิคช่วยจำร่วมกับสมุดภาพคำศัพท์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลนครปฐม. *วารสารสหวิทยาการมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*. 3(3). 533-547.
- เบญญาภา ธนกรธัญโชค. (2565). การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับวิธีการเพื่อนช่วยเพื่อน โรงเรียนบ้านนาช่างจังหวัดอุดรธานี. การค้นคว้าอิสระศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ปริสุทธิ์ บุชบา และแสงสุรีย์ ดวงคำน้อย. (2565). การพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. *วารสารสถาบันวิจัยพิมพ์ธรรม*. 9(2). 95-112.
- ปิยพร เกื้ออนันต์. (2564). การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับการใช้สื่อประสม การเสริมแรง และเพื่อนช่วยเพื่อน. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- พิณทิพย์ ทวยเจริญ. (2544). *แนวการออกเสียงภาษาอังกฤษ*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

- พริมลักษณ์ ต้นปาน. (2561). การพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้การจัดการเรียนรู้ตามแนวภาษาเพื่อการสื่อสาร ประกอบเทคนิคนิมโมนิกส์. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ลลิตา ทองรัตน์. (2563). การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษด้วยโฟนิกส์ ตามรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ (Devies) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ศศิธร เอี่ยมทองคำ. (2563) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน (Brain-Based Learning) ร่วมกับการจำคำศัพท์เทคนิคนิมโมนิกส์ (Mnemonics) เพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน วิชาภาษาอังกฤษเรื่อง เทศกาลและงานฉลอง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. **วารสารวิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย**. 10(4). 75-83.
- สุชาดา อินมี. (2556). การพัฒนาการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยสื่อโฟนิกส์โปสเตอร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. **วารสารวิชาการ Veridian E-Journal**. 6(3). 141-152.
- AKSORN. (2023). โฟนิคส์ (Phonics) สำคัญอย่างไร ทำไมต้องเรียน. แหล่งที่มา <https://www.aksorn.com/aksorn-phonics> สืบค้นเมื่อ 11 พ.ค. 2566.
- Twinkl. (2023). ความสำคัญและเทคนิคการสอนแบบ Phonics. แหล่งที่มา <https://www.twinkl.co.th/teaching-wiki/phonics-foni-ks> สืบค้นเมื่อ 11 พ.ค. 2566.
- Armbuster, B. B., Lehr, F. & Osborn, J. (2003). **Put Reading First: Kindergarten Through Grade 3**. 3rd ed. National Institute for Literacy.
- Beck, I. L. & Beck, M., E. (2013). **Making Senses of Phonics: The Hows and Whys**. 2nd ed. Guilford Press.
- Ehri, L. C. & Nunes, S., R. (2001). **Systematic Phonics Instruction Helps Students Learn to Read: Evidence From the National Reading Panel's Meta-Analysis**. From https://www.dyslexie.lu/JDI_02_02_04.pdf Retrieved June 9, 2023.
- Hunt. (1968). **Mnemonology: Mnemonics for the 21st Century**. Psychology press.
- Snow, C. E., Burns, S., M. & Griffin, P. (1998). **Preventing Reading Difficulties in Young Children**. National Academy Press.